Morgenstjernen

Organ for
Jesu Kristi Kirke av Sidste Dages Hellige

*„Gjør det bekjendt over Land og i By
Herren har talet paany!"*

NUMMER 20 | 15. OKTOBER 1923 | 2. AARGANG

Et blik over en profeti, som holder paa at opfyldes.

Av apostel *David O. McKay.*

Da jeg var en liten gut fortalte min far mig at profeten Joseph Smith hadde profetert, at jøderne engang vilde gjenopbygge Palæstina. Han fortalte ogsaa, at allerede i aaret 1841 blev landet indviet for jødernes indsamling av ældste Orson Hyde, en av de tolv apostle.

Naturligvis var dette land ukjendt for mig; men jeg fik det indtryk, at det var ufruktbart og at det var under tyrkernes herredømme, men endog disse to ideer var meget ubestemte. Dog var der en ting i min fars bemerkninger som gjorde et sterkt indtryk paa mig angaaende denne profeti, og som jeg uttrykte for mig selv i følgende ord: «Naar vi ser jøderne reise tilbake til Palæstina kan vi tro, at Joseph Smith var en sand profet.» — Endskjønt min far omtalte dette like saa overbevisende som om han fortalte et historisk faktum, kunde jeg dog ikke tænke mig muligheten av at denne profeti kunde opfyldes. Dette var omtrent i aaret 1883.

Den 2. nov. 1921, mens jeg utførte en speciel mission, hadde præsident Hjugh J. Cannon og jeg det privilegium at besøke Jerusalem. Da vi aftenen forut forlot vor fører, hadde vi følt at vi burde ha besøkt Oljeberget, saa vi var overrasket da vi møtte Michael, vor tolk, som bekjendtgjorde en forandring i programmet. «Spør mig ikke, hvorfor jeg gjør en forandring,» sa han, «bare stol paa mig. Jeg skal fortælle dere dette naar vi kommer ind i byen.»

Paa vor vei fra Allenby hotel til Jaffaporten la vi merke til, at alle butikker var lukket og at der var gitter for vinduerne; og der hvor vi aftenen forut saa et dusin automobiler, som var tilleie for turister, kunde nu ingen sees. Som svar paa vore gjentagne spørsmaal om betydningen av denne overraskende forandring i byens forretningsutseende, sa Michael tilsidst: «Dette er en sørgedag. Idag forener muhammedanerne og de kristne sig i hele Palæstina for at protestere imot lord Balfour's erklæring om, at Palæstina skulde bli git til jøderne som deres land.»

Dette var en overraskelse for mig. Først var jeg tilbøielig til ikke at fæste mig særdeles ved hvad der blev os fortalt, da jeg tænkte, at denne mand ikke var saa nøie bekjendt med forholdene; men desmere vi spurte ham, jo bedre forstod vi hans bitre antipati mot jøderne, og jeg forstod at vi paa denne dag vilde være vidner til en meget viktig demonstration. Alle forretninger var stængt — alle uten en, og det var en papirhandel, der var eiet av en engelskmand. Hverken kamel eller æsel kunde sees i gatene, hvor vi dagen i forveien hadde set dusinvis. Mænd og kvinder samlet sig i grupper. Vor tolk var heftig og med dyp stemme erklærte han at jøderne aldrig vilde faa herredømme over Palæstina. Jeg sa: «Michael, staaende her paa Davids gate den 2. november 1921, fortæller jeg dig noget som jeg vil du skal huske: Det er det samme hvor meget muhammedanerne og de græske kristne sætter sig op mot jødernes tilbakevendelse til dette land, de skal allikevel komme og befri Palæstina.»

«Aldrig i verden,» sa han, med megen bitterhet; «før vil disse gater flyte med blod!» «Det kan hænde at gatene vil flyte med blod, og jeg betviler det ikke,» svarte jeg, «men det vil ikke hindre jøderne fra at komme tilbake til dette land. Tror du ikke paa bibelen?»

«Jeg vet at bibelen sier at Jerusalem skal bli gjenopbygget, men den tid er endnu ikke kommet,» svarte han. «Jo,» sa jeg, «det ser ut til at den tid er kommet.»

Da vi naadde berget Moriah, hvor Salomons tempel hadde staat, hørte vi skrikende stemmer. Straks kom der en mængde støiende gutter forbi os, som ropte, «der er ingen Gud uten Allah, og Muhammed er hans profet!»

«Her blir oprør idag,» ytret Michael for tiende eller femtende gang.

Naar vi kl. 11.30 om formiddagen kom fra Hellig Sepulchre Kirke og igjen kom tilbake til Davids gate, var der meget slagsmaal i byens smale gater og vor leder var meget ængstelig og tænkte mer paa hvad der vilde hænde denne dag, end hvad der hændte 2000 aar tilbake. Som vi gik op Davids gate, møtte vi hundreder av muhammedanere som gik hen til Omar moskeen for at opofre sine middagstaksigelser. Pludselig efter dem hørte vi grusomme hyl blandet med rop om hjælp. Vi skyndte os fremover og saa to jødinder, nogen barn og et par mænd, som prøvet at komme bort fra en del pøbel med stokker og stener i sine hænder. jeg saa en kaste en sten og slog en mand over ryggen. Kvindernes ansikter var bleke av skræk. En av dem grep et litet barn i sine arme. Heldigvis var der officerer i nærheten som beskyttet denne mishandlede gruppe. Den eneste aarsak til at de blev behandlet paa denne maate var, saavidt vi kunde forstaa, at de var jøder som hadde kommet til, hvad de antok for at være deres eiendomsland, og som det hændte sig, at de var utenfor jødekvarteret.

En kort spasertur tok os til den del av byen, hvor jøderne bor. Imot vor førers ønske fortsatte vi dit, da vi ønsket at jøderne skulde fortælle os hvad dette oprør skulde bety.

Britiske soldater i fuld uniform, med hjelmer og med bajonetterne rede, stod og voktet gatene. De saa at vi var amerikanere, og vi fik tilladelse til at passere. Følelsen i dette kvarter var i sandhet varslende. Grupper av fremmede jøder saa paa os med mistanke. Vi prøvet forgjæves flere ganger paa at snakke med nogen av mændene, men de kunde ikke tale engelsk. Tilsidst kom vi til en liten forsamling, hvor der var en ung mand som kunde samtale med os. Som svar paa vore spørsmaal angaaende oprøret, sa han: «Muhammedanerne og de kristne sætter sig imot Zionist-bevægelsen; og de gjør denne demonstration som protest mot lord Balfour's bekjendtgjørelse, at Palæstina skal bli opholdt som en jødisk stat.»

Jeg skal aldrig glemme hvad jeg saa i denne jødiske gate i Jerusalem — forskrækkede kvinder og barn paa verandaer og i vinduer — haabefulde mænd som bevæget sig sakte i grupper og overveiet situationen med hverandre med lave stemmer.

Jeg syntes jeg saa, ikke mange aar i fremtiden, at disse ganger og stentrapper var bedækket med blod i en stor faretruende kamp, av hvilken aanden i denne dag gjorde sig gjældende som en rumlende indespærret vulkan!

Da vi atter passerte de britiske soldater fortalte vi dem, at vi satte stor pris paa at de var der; for vi forstod at de forsvarte 50,000 jøder denne dag, som hadde ankommet til den hellige by. Bevæbnede motorvogner var i gatene. Britiske officerer var paa toppen av Davids taarn, og de gav signal til andre officerer i andre dele av byen; embedsmændenes raad var ropt ut gjennem gatene, at ingen var tillatt at gaa ut efter kl. 5 om eftermiddagen — en befaling som blev nøiaktig efterfulgt!

Som jeg sat i mit værelse den aften og tænkte paa dagens oprørske begivenheter, om hvilke jeg kun har git en kortfattet beretning her, var jeg overvældet av hvad jeg hadde været vidne til.

1. Den tyrkiske regjering, som hadde hat herredømmet for omtrent 1600 aar — 700 aars besiddelse paa en gang — var fortrængt av Storbritanniens beskyttende makt.

2. Boende i Executive Mansion i denne aften, fungerende som Palæstinas generalguvernør, var sir Herbert Samuels den første jøde til at regjere i det hellige land før Frelserens tid.

3. Jøder kom tilbake til landet i titusener og støttedes deres tilbakevenden av Zionistbevægelsen, en verdensorganisation, som i aarhundreder har samlet sig rikdomme for at hjælpe jøderne tilbake til sit eiendomsland.

Jeg tænker paa to merkværdige profetier i Mormons bok, trykt paa engelsk før aaret 1830 og uttalt for 2300 aar før. En av disse hentyder til jødernes stilling overfor Frelseren og lyder saaledes:

«Ikke desmindre, sier profeten, naar den dag kommer at de (jøderne) ikke mere bortvender deres hjerter fra den Hellige i Israel, da vil han ihukomme de pakter, som han gjorde med deres fædre.» (1. Nephi 19 : 15.)

En av disse pakter var, at jøderne skulde komme tilbake til deres arveland. Men spørsmaalet er, har den dag kommet da de ikke mere bortvender deres hjerter fra den Hellige? Vidnesbyrd av dr. George Croly, forfatteren av «Tarry thou till

I come» (Vent du til jeg kommer); av rabbi Henry Berkowitz av Filadelfia; av Isador Singer, Ph. D. utgiver av den jødiske encyclopedia; av Harris Weinstock, forfatteren av «Jesus the jew» (jøden Jesus); av professor David Castelli, og mange andre ledere blandt det jødiske folk, synes at være mest overbevisende, at deres hjerter ikke mere er bortvendt fra den Hellige. Henry Berkowitz sier: «Denne jøden Jesus er den største, ædleste rabbi av dem alle,» og Isador Singer tillægger:

«Jeg betrakter Jesus av Nasareth som jødernes jøde, en som hele det jødiske folk har lært at elske.»

Den anden profeti er endnu mere betegnende: «Men se, saa sier den Herre Gud: Naar den dag kommer at de skal tro paa mig, at jeg er Kristus, da har jeg gjort pakt med deres fædre, at de i kjødet skal gjenindsættes i deres arveland paa jorden. Og det skal ske at de skal bli indsamlet fra deres lange adspredelse, fra øerne i havet og fra jordens fire dele, og de hedenske folkeslag skal bli store i mine øine, sier Gud, idet de bringer dem til deres arvelande. Ja hedningernes konger skal være deres fosterfædre, og deres dronninger skal være deres fostermødre; derfor er Herrens forjættelser til hedningerne store; ti han har talt det og hvo kan motsi ham?» (2. Nephi 10 : 7—9.)

Og Orson Hyde, med den samme profetiske aand, skrev saa tidlig som aaret 1842 som følger: «Det var ved politisk makt og indflydelse at den jødiske nation var opløst, og indbyggerne adspredt i de forskjellige land, og jeg vil her tilkjendegi min mening, at ved politisk makt og indflydelse vil de bli samlet og bygget op; og videre, at England er bestemt ved himmelens visdom at række den politiske makts arm og staa først i rækken for dette herlige foretagende.» (Mill. Star, Vol. 2. nr. 11, mars 1842.)

Denne dag har vi bevidnet den beskyttende makt av hedningenationen i at tilbakebringe jøderne til Jerusalem, og denne beskyttende makt, den britiske nation, er støttet av andre hedenske nationer.

Hvad vilde ha hændt denne dag de forhadte jøder, om ikke saadan en makt hadde gjort sig gjældende, er ikke vanskelig at forstaa. Som det var, en bombe blev kastet blandt en gruppe av mennesker, dræpte en mand paa stedet, saaret dødelig

to andre og gjorde alvorlig skade blandt mange andre mænd. Senere paa dagen, nær Damascusporten, var 3 jøder stenet av hevn. Næste morgen hørte vi at 8 jøder hadde mistet sit liv.

Som alle disse tildragelser og mange andre gik gjennem mit sind, husket jeg hvad jeg hadde tænkt og sagt til mig selv som en liten gut: «Naar vi ser jøderne reiser tilbake til Palæstina, kan vi tro at Joseph Smith var en sand profet.» Det var kun en guts beslutning, men omdreiningen av verdens begivenheter, historiske fakta og tidernes tegn bekræfter sandhet og visdom i denne barnslige tanke og beslutning. Guds kraft gjør sig gjældende blandt nationerne, for Zions gjenløsning og Israels tilbakevenden. Alt bærer vidnesbyrd om at Joseph Smith var guddommelig inspirert, at Jesu Kristi Kirke er etablert bandt menneskene og at evangeliet atter er prædiket for nationerne til forberedelse for hans andet komme og for den dag da «loven skal komme fra Zion og Herrens ord fra Jerusalem.»

«Priser profeten som skuet Jehovah,
Jesus har salvet den herlige se'r.»

Missionspræsident A. Richard Petersons besøk i grenene i Bergens og Trondhjems konferanser.

Efter at ha holdt konferanse i Trondhjem, reiste jeg derfra den 5. septbr. med dampskibet «Kong Haakon» og ankom til Narvik den 7. septbr. om aftenen og møtt av grensforstander Emil Evensen. Jeg fandt en vakker liten by gjemt blandt fjeldene med 6000 indbyggere. Fjeldene var bedækket med evig sne og is, som blir dypere og dypere efter som vintrene kommer og gaar. Til min store glæde fandt jeg her 10 døpte medlemmer av kirken, som var trofaste i vor Herres Jesu Kristi evangelium. De har ikke blit trætte eller utaalmodige siden de blev overlatt til sig selv uten missionærer. Megen anerkjendelse tilkommer ældste Emil Evensen for hans trofasthet og likeledes hans lille flok som understøtter ham. I dette aar har de allerede solgt 12 Mormons bøker og 29 andre kirkebøker. Av disse har ældste Alfred Sørensen (døpt mars 1922) solgt 36.

Jeg avholdt 4 møter med de Hellige i Narvik, og Herrens

aand var i vor midte. Søskende er meget ivrige i at sprede evangeliet og bringe sjæle til kundskap om sandheten. Jeg overlot denne gren i Herrens varetækt og nedbad hans velsignelse over den og reiste fra dette sted tirsdag morgen den 11. septbr. med dampskibet «Polarlys» glad og tilfreds med mit besøk blandt disse værdige Guds sønner og døtre, saa langt oppe i norden.

Efter en reise i stor storm ankom jeg til Trondhjem torsdag den 13. septbr. Jeg overvar her 3 møter og en søndagsskole. Der er mange gode og opriktige Hellige i Trondhjems gren, og Herrens aand gjorde sig gjældende i alle møter. De er foruten missionærer, men har meget gode brødre som ledere: præsident Karl Jensen og hans raadgivere, John Øien og Bernt Rindahl.

Mandag den 17. septbr. reiste jeg sammen med præsident Karl Jensen med dampskibet «Richard With» til Kristiansund N., hvor vi ankom næste morgen og blev møtt av broder Lindquist.

Et møte blev avholdt i broder og søster Lindquists hjem, og vi organiserte grenen og indsatte broder Lindquist som grensforstander og søster Inga Astad som sekretær. Broder og søster Lindquist er omtrent 70 aar gamle og er meget hengivne til kirken. Søster Lindquist er invalid og har været det i 27 aar. Hun blev baaret ut i vandet og døpt for 20 aar siden. Hun har sittet i en stol alle disse aar, men hun bar et sterkt vidnesbyrd om evangeliet og takket sin himmelske Fader for hans mange velsignelser.

De Hellige var litt mismodige, da der ikke har været holdt møter paa lang tid, men vi haaber at grenen maa trives og nedbad Herrens velsignelse over den. Præsident Karl Jensen reiste tilbake til Trondhjem og jeg reiste med dampskibet «Midnatsol» den 19. septbr. og ankom samme dag til Aalesund. Ældste M. O. Frøisland møtte mig her. Han hadde kommet litt før fra Bergen og hadde arrangert et møte i grensforstander Nils Andersens hjem. Herrens aand var med os og vi opmuntret de Hellige til at opfylde sine plikter og holde Guds bud og befalinger. Vi velsignet et barn og døpte en søn av forstander Andersen. Her er de ogsaa uten missionærer og føler nødvendigheten av at faa Herrens tjenere iblandt sig.

Ældste Frøisland og jeg reiste derfra med dampskibet «Sigurd Jarl» den 21. og ankom til Bergen lørdag morgen den 22. september.

Samme aften holdt vi prestedømsmøte i Bergen. Søndag morgen 10.30 søndagsskole og om aftenen kl. 7 var lokalet fyldt av en interessert forsamling og en god aand var tilstede. Koret sang meget vakkert. Megen anerkjendelse tilkommer præsident Oluf K. Karlsen og ældste M. O. Frøisland for den store fremgang i Bergens gren.

Mandag aften avholdtes et møte for kirkens medlemmer, og bestyrelserne i de forskjellige organisationer blev opholdt. De Hellige mottok mange gode raad og formaninger og instruktioner.

Tirsdag aften avholdtes en fest med et utmerket program og bevertning. Der var ca. 100 tilstede og en meget hyggelig tid tilbragtes.

Onsdag blev præsident Oluf K. Karlsens hustru og 3 barn døpt. Samme aften var der et selskap for kirkens barn. De moret sig i lek og fik god bevertning. Kl. 10 om aftenen forlot præsident Karlsen og jeg Bergen med dampskibet «Sandnæs» og ankom til Haugesund torsdag morgen den 27. septbr. Her avholdt vi grenskonferanse samme aften og gav de Hellige mange gode raad og formaninger, og bestyrelserne i de forskjellige organisationer blev opholdt. Fredag aften holdt vi et andet godt møte, hvor der var mange fremmede tilstede.

Lørdag morgen reiste vi med dampskibet «Sandnæs» og ankom til Stavanger kl. 3 om eftermiddagen. Samme aften avholdt vi grenskonferanse der og omorganiserte grenen, og de lokale bestyrelser blev opholdt. Vi gav søskende mange instruktioner og Herrens aand var rikelig tilstede. Søndag morgen holdt vi søndagsskole og velsignet grensforstander Henrik Andersens lille barn. Kl. 6 avholdt vi et møte hvor en stor forsamling var tilstede og hvor Herrens aand var rikelig iblandt os.

Vi reiste fra Stavanger søndag aften med dampskibet «Gann» og ankom til Bergen mandag morgen den 1. oktober. Samme aften døpte præsident Oluf K. Karlsen 6 barn, hvis forældre var medlemmer av kirken. Dette utgjør 11 daabshandlinger i Bergens konferanse, mens jeg var der. Jeg møttes og-

saa med den kvindelige hjælpeforening og gav dem raad og formaninger. Torsdag morgen forlot jeg Bergen med toget til Kristiania.

Det har glædet mig at besøke søskende i disse forskjellige byer og opmuntre dem. Jeg var mottat med varme hjerter i alle grener og takker søskende for deres gjestfrihet og venlighet og jeg er sikker paa, at deres gode gjerninger vil bli erindret av vor himmelske Fader.

De Hellige er villige til at tjene Herren og holde hans bud og befalinger og bli opbygget i deres tro. De venter med taalmodighet paa at missionærer snart vil komme og belære dem mere om evangeliets herlige principper. Det er mit opriktige haab og min bøn at veien snart vil bli aapnet, saa at Guds tjenere kan komme og hjælpe til at rulle dette store sidste dages verk fremover i Norges land og om mulig finde mange sandhetssøkende sjæle.

A. Richard Peterson.

Et besøk i Saltsjø-staden.

Av *Berthel L. Bellesen* i «Stavanger Aftenblad».

Naar vi tænker paa mormoneren, sætter vi ham altid i forbindelse med flerkoneriet. Det er dog forbi med dette. Forbudt ved lov. Der hviskes dog om, at flerkoneriet praktiseres i det skjulte. Salt Lake City, staten Utah's hovedstad, er en av de vakreste byer, jeg har været i. Gatene er bredere end almindelig her i landet. Vakre bygninger og en deilig park. Flotte hoteller, som stadig er fulde av turister. Det var dog ikke dyrere der end andre steder i vesten.

Mormonernes historie gaar langt tilbake i tiden.

I 1847 kom disse folk over fjeldene vestover under Brigham Youngs ledelse til den øde og ubebodde Salt Lake-dalen, efter at deres ledere og mormonkirkens stiftere, Joseph og Hyrum Smith, var blit avlivet av pøbelen i Carthage, Illinois. Det var en lang og farefuld gang at gaa. Ingen jernbaner, ingen veie, ingen byer — kun indianere at kjæmpe med. Av de 143 mand i den første ekspedition er der nu, blev det mig fortalt, kun 3 ilive. De fandt denne øde slette og bosatte sig der,

tør og ufruktbar som den var. Selv sier de, det var for sin tros skyld, de søkte et nyt hjem. Sletten tilhørte Meksiko dengang. Der fortaltes mig, at den første dag heiste Brigham Young stjernebanneret, den anden dag planla han tempelgrunden, den tredje dag utlas planer for byen og den fjerde dag begyndte de med kunstig vanding fra fjeldene like i øst. Uten vand vokser intet dernede, men med kunstig vanding vokser næsten alt mulig. Byen har idag den samme vandforsyning, som Brigham Young anla, og det er meget godt vand. Det rinder til og med uavladelig i rendestenene paa begge sider av de mest befærdede gater. Dette var dog noget av det merkværdigste, jeg har set. Det klare vand randt i stride strømme i gatene, det var det samme, hvor jeg gik, saa fandt jeg rendestenene fulde av det klareste vand. Jeg syntes endog det randt op over bakke.

Det første jeg maatte gjøre, syntes jeg, efterat jeg hadde faat mig frokost, var at ta en kjøretur med en av de store turist-biler rundt i byen. Med hver bil følger en mand med, som i en stor roper forklarer alt, eftersom vi passerer de mest historiske steder. Dette kostet kun en dollar. Det var uhyre interessant. Der kjørtes nedover til parken, hvor vi steg av for at smake paa en kilde, som skulde være særs sund. Vandet smakte av svovel, saa der blev ikke mange drag tat av koppen. Derfra bar det op til statens Kapitolium, som staar paa en høi bakke, hvorfra man har en underskjøn utsikt over byen og dalen.

Da vi var kommet tilbake til hotellet, tænkte jeg, at nu fik jeg benytte tiden før middag til at prøve at finde en eller flere landsmænd.

Særlig var der nogen, som i min barndom utvandret fra Sandnes, muligens, tænkte jeg, kunde jeg finde spor av dem eller deres avkom. Jeg gik ind i butikker og spurte efter norske folk, men ingen syntes at ha greie paa om der var nogen i byen. Jeg gik da ind i det danske blad «Bikuben»s ekspedition og var ganske sikker paa, at jeg der kunde faa greie paa, hvad jeg søkte. Der blev det fortalt mig, at en av byens største sakførere og i mange aar dommer var norsk. Hans navn var Nilsen. Hans kontor var i den og den bygning. Der blev ogsaa fortalt mig, at der var ikke saa faa norske, men hvor

de bodde henne, det viste de ikke. De raadet mig dog til at gaa over til en av mormonkirkene om eftermiddagen kl. 3, da der skulde være begravelse. En norsk mormon-prædikant eller missionær, som de kaldte ham, skulde begraves derfra.

Jeg slentret da rundt her og der og besaa snart det ene sted og snart det andet. Var ved Brigham Youngs grav. Hans grav sammen med 4 av hans hustruer er i en indhegnet have bak en av mormon-kirkens bygninger. Ingen støtte var der paa graven. Kun 5 simple gravhøier med ugræsset som et sørgeslør over disse. — Det som mest interesserer turistene er Tempel-grunden med det store tempel og tabernakel. Tempel-grunden bestaar av 10 acre eller 40 maal, omhegnet av en høi, tyk stenmur. I templet faar ingen komme, ikke alle mormonere engang. Tabernaklet er en besynderlig bygning. Den ser ut paa frastand som et avskaaret, kokt egg i længde, eller som en umaadelig stor skildpadde. Taket er en enestaaende stor hvælving, uten saameget som en bjelke eller pilar til støtte. Det store tak er 10 fot tykt og hviler paa flere fot tyk murvæg. Der er 22 indganger. Alle dører svinger utover. Tabernaklet har sittepladser til 8000 mennesker, som alle kan se og høre like godt, uanset hvor man sitter. Bygningen er 250 fot lang, 150 bred og til toppen av hvælvingen fra gulvet 80 fot. Man kan staa i den ene ende av bygningen og høre den svakeste hvisken, ja, endog om en knappenaal slippes ned paa gulvet oppe ved orgelet. Der er et smalt galleri, men det kommer ikke i berøring med væggene. Der findes ikke en spiker i hele taket eller bygningen. Rawhideblødt, garvet skind og træpinder holder det sammen. De hadde ikke spiker i de dage, og det var forlangt til byen for at hente nogen. Det tok 5 aar at bygge dette hus, som da kostet 300,000 dollars. Alle mormonere gir tiendeparten av alt hvad de har til templet.

(Forts.)

Det er langt lettere at beherske sine lidenskaper, end at tilfredsstille dem.

*

Kjøp aldrig venskap eller kjærlighet ved gaver, ti det ophører naar betalingen uteblir.

Salt Lake-besøkende.

Søster Thomas, født Olsen, og søn har i nogen uker opholdt sig her i Kristiania for at besøke sine slektninge og samtidig ordne med sit slektregister. Søster Thomas, der møtte sin søn i England hvor han har virket som missionær, er født i Kristiania og emigrerte til Salt Lake City i 1879. Mor og søn har flere gange talt i kirkens lokale og baaret sine trofaste vidnesbyrd om evangeliets sandheter. De avreiste herfra fredag 5 oktober til Bergen for derfra at reise til England og videre til New York. De ledsages herfra med de bedste ønsker om en behagelig reise over hav og land.

Begravelse.

Broder Anders Herman Carlson, der døde paa Ullevaal sykehus den 24. september, blev begravet fra Sofienberg kapel mandag 1. oktober og bivaanedes av mange av kirkens medlemmer. Forstander Aksel Nylander talte i kapellet og indviede graven. Endel av sangkoret sang i kapellet «O min Fader du som troner» og en salme ved graven. Broder Carlson, der i flere aar har været medlem av kirken, døde i haabet om en herlig opstandelse. Fred være med ham. (I forrige nr. var hans fornavn feil angit.)

*

Broder Knut Larsen Berge i Haugesund døde 29. august 1923 og blev begravet tirsdag den 4. september fra lokalet i Thuhauggt. 11. Præsident Oluf K. Karlsen og ældste M. O. Frøisland var tilstede. Høitideligheten aapnedes med at avsynge de første 3 vers av salmen: «Du dødens overvinder.» Bøn av broder Lars Birkeland. Derefter talte ældste M. O. Frøisland trøstende ord til avdødes efterladte og sa, at vi skulde ikke sørge som de der ikke har haab. Til avveksling blev sidste vers av samme salme avsunget, hvorefter præsident Oluf K. Karlsen talte. Han sa blandt andet, at legemet var dødt, men at aanden vilde fortsætte at virke hinsides og omtalte den avdøde broders tro, samt evangeliets første principper. Til slutning blev salmen: «O min Fader du som troner» avsunget.

Taksigelse ved broder A. Sjøbakken. Ved graven blev salmen: «Nærmere Gud til dig» avsunget, hvorefter broder Lars Birkeland talte og præsident Karlsen indviet graven. Tilslut blev salmen: «O brødre la os henrykt smile» avsunget. Derefter samledes søskende og kjendte i lokalet, hvor forfriskninger servertes. Om aftenen avholdtes møte, der var meget godt besøkt.

Daab.

I Aalseund blev Eyve Henry Andersen døpt den 20. september 1923 av missionspræsident A. Richard Peterson. Haandspaalæggelse utførtes av ældste M. O. Frøisland.

— I Bergen blev følgende personer døpt den 26. september 1823 av konferansepræsident Oluf K. Karlsen: Karoline Karlsen, Karl Georg Karlsen, Trygve Marthin Karlsen og Astrid Ruth Benntzen. Haandspaalæggelsen utførtes av missionspræsident A. Richard Peterson, ældste M. O. Frøisland og konferansepræsident Oluf K. Karlsen.

Den 1. oktober 1923 blev følgende personer døpt av konferansepræsident Oluf K. Karlsen: Liljan Synnøve Halvorsen, Ella Mathilde Halvorsen, Artur Wilford Halvorsen, Liv Hagar Halvorsen, Helen Sætrum og Lizzie Sætrum. Haandspaalæggelse utførtes av missionspræsident A. Richard Peterson, konferansepræsident Oluf K. Karlsen og ælste M. O. Frøisland.

Lær aldrig andre andet, end hvad du selv er villig til at gjøre.

*

Samvittigheten lærer selv den mest ukyndige hvad han bør gjøre, paa det at ingen skal undskylde sig med, at han ikke kjendte ret og uret.

*

Der er intet renere end retskaffenhet, intet søtere end gavmildhet, intet klarere end dyd, og intet mere standhaftig end tro. Alle disse ting forenede danner den reneste, søteste, rikeste, klareste og mest standhaftige lykke.

BARNAS AVDELING

Fra ploggut til profet.

En kort skildring av profeten Joseph Smiths liv
av ældste William A. Morton.
Oversat fra originalen av Borghild Nilsen.

6. Joseph gaar til høien Kumorah og faar se platerne.

Engelens besøk hos Joseph optok hele natten. Da morgenen kom, stod han op og gikk til sit arbeide som vanlig. Han fortalte ingen hvad der var hændt om natten.

Efter frokost gik han med sin far ut paa marken, men han var saa svak, at han ikke kunde arbeide. Faderen saa at han ikke var bra og bad ham gaa hjem. Joseph gik da hjemover, men da han skulde klyve over et gjærde, sank han utmattet til jorden og blev liggende bevisstløs en stund.

Da han kom til sig selv og saa op, fik han se engelen Moroni. Det himmelske sendebud gjentok hvad han hadde fortalt ham natten forut. Han bad ham da gaa tilbake til sin far og fortælle hvad der var hændt.

Smith lyttet til sin søn med interesse og forbauselse. Det var i sandhet en merkelig hændelse. Men han visste at Joseph hadde fortalt sandhet, for han var en god, ærlig og sandfærdig gut. Joseph kunde jo slet ikke fortælle en slik historie, hvis den ikke var sand. Hvilken gut tænkte nogensinde paa slike ting? Ikke en i hele verden.

Hans far sa ham, at hvad han hadde set og hørt var fra Gud og at han maatte gjøre alt hvad engelen sa ham. Joseph følte nu bedre og han gik til høien Kumorah. Da han kom dit gik han ret til det sted vor platerne var nedgravet. Dette sted var ham vist i synet natten før. Han saa en sten hvis ene kant var litt ovenfor jorden. Med spidsen av en stang løftet han stenen op og han fik da se en stenkiste som var laget av fire flate stener og heri laa guldplaterne.

Ved siden av platerne var et merkelig instrument, som kaldes Urim og Thummim. Det lignet et par store briller. De var lagt der for at være til hjælp for Joseph, naar han skulde oversætte det som var skrevet paa platerne.

Joseph var ifærd med at ta platerne op, men i det samme var engelen Moroni der og bad ham ikke at gjøre det. Han

sa, at tiden var ikke kommet endnu for Joseph at erholde den hellige optegnelse. Han bad Joseph komme der til høien paa den samme dag i de fire følgende aar. Hvis han da var trofast, vilde Herren la ham ta platerne.

Joseph la stenlaaket over kisten og skjulte den, som den laa før og vendte tilbake til sit hjem og begyndte nu at berede sig for en stor mission. (Forts.)

*

Fra Kristiansund N.

En rapport fra en søndagsskole som blev avholdt av to smaapiker 12 og 10 aar gamle. Grenen har været nedlagt for en lang tid og disse smaapiker, som vilde sætte stor pris paa at gaa til søndagsskole der, har holdt søndagsskole for sig selv og her er en av deres rapporter:

Søndagsskole blev avholdt i Floss gate 20 den 16. september 1923, ledet av Mary Astad (12 aar). Aapnedes med salmen 153: «Paktens engel fra himlen fór». Bøn av Solveig Astad (10 aar). Fortsattes med salmen 112: «Er Gud for os hvad kan imot os være.» Korlæsning: Romerbrevet 6. kap. 4. vers: «Vi er altsaa begravne med ham ved daaben til døden, paa det at likesom Kristus er opreist fra de døde ved Faderens herlighet, saa skal og vi vandre i et nyt levnet.» Det 4. kap. i den Kostelige Perle blev oplæst. Tilslut blev salmen: «Tidens fylde» husholdning oprettes» avsunget. Taksigelse av Mary Astad.

*

En liten plante.

Oliver Wendel Holmes blev engang spurt hvorfor han brød sig om at gaa i en liten kirke, hvor taleren var en ganske almindelig mand, der ikke var særlig utpræget som en «tænker». — «Jeg gaar der fordi jeg har en liten plante som heter «Ærefrykt» og jeg trænger at vande den en gang i uken, ellers vil den dø.»

Der er andre og viktigere grunde hvorfor vi skulde gaa til et sted, hvor vi kan tilbede Herren regelmæssig — at prise Gud for hans godhet og styrke hverandre i vor hellige tro. Der trænges altsaa at vande den lille plante «Ærefrykt», der snart vil visne og dø, dersom vi ikke husker paa at i det mindste en gang i uken maa vi samles for at dyrke Gud.

Fra «Juvenile Instructor» ved B. N.

Stor er Guds skabertanke . . .

Det er høst,
blade falder,
døden kalder. —
Saadan er al stoffets gang.
Skal der sørges, skal der grætes,
naar vi synger avskedssang?

Avsked for det blotte øie; —
mange lader av sorg sig bøie,
skjønt al høst en fremgang er!
Ei et fnug av stof forsvinder;
aandens spire lærdom vinder.
Stor Guds skabertanke er.

Se dig om og betrakt hvad mennesket er, naar det ikke elsker og kjender Gud. Sæt det paa jordens høieste trone, gi det makt over lande og folk, la det beherske verdenshave og gi deres vidstrakte strande under dets spir, men berøv det kjærlighet til Gud, og du skal finde, at den mindste i dets rike, der er from, er lykkeligere. Uten dyd og ingen ære, og uten Gud ingen retfærdighet paa jorden.

*

Det værste læs er et tungt sind. Den værste fiende er synd og det værste onde er Guds vrede. De bedste bøker er bibelen og Mormons bok, det bedste hjem er himmelen, og den allerbedste nyhet, som nogensinde er kommet til verden, er, at Jesus Kristus kom for at frelse syndere.

INDHOLD:

Et blik over en profeti, som holder paa at opfyldes. . . 305
Missionspræsident A. Richard Petersons besøk i grenene i i Bergens og Trondhjems konferanser 310
Et besøk i Saltsjo-staden. . . 313
Salt Lake-besøkende 316
Beg avel e 316
Daab 317
Barnas avdeling 318
Stor er Guds skabertanke . . 320

Utgit og forlagt av *A. Richard Peterson*, Osterhaug-gt. 27, Kr.a.
Trykt i Arbeidernes Aktietrykkeri, Kristiania